

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-117/16-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, mr.sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Lidije Rostaš-Beroš, članova vijeća, te sudske savjetnice Višnje Jurjević, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja HEP d.d. iz Zagreba, kojeg zastupa odvjetnik Z. V. iz Odvjetničkog društva L. & partneri iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Zagreb, Jurišićeva 19, radi prava na pristup informacijama, na sjednici dana 16. kolovoza 2016.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske klasa: UP/II-008-07/14-01/206, urbroj: 401-01/06-16-08 od 20. lipnja 2016. godine.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem Tuženika, u točki 1. izreke, poništava se rješenje trgovačkog društva Hrvatska elektroprivreda d.d., urbroj: E-2062/14/ZV od 14. ožujka 2014. godine. U točki 2. izreke djelomično se odobrava žaliteljici (M. K. iz Udruge za nezavisnu medijsku kulturu iz Z.) pristup preslikama ugovora o autorskom djelu sklopljenih 10. srpnja 2012. godine između tužitelja kao naručitelja i prof. dr. sc. V. M., dr. sc. I. D., dr. sc. E. P., dr. sc. D. M., dr. sc. V. J., dr. sc. T. V., dr. sc. Z. J., dr. sc. M. B. i dr. sc. P. M. kao autora/izvršitelja na način da se na istima prikriju OIB-ovi, adrese, naziv banke, brojevi žiro računa i brojevi deviznih računa.

Točkom 3. izreke rješenja odbijen je zahtjev žaliteljice u pogledu pristupa informacijama u preostalom dijelu.

Točkom 4. izreke rješenja nalaže se tužitelju da u roku od 8 dana od zaprimanja ovog rješenja omogući žaliteljici pristup odobrenim informacijama sukladno točki 2. izreke ovog rješenja.

Tužitelj tužbom pobija osporeno rješenje zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i povrede postupovnih odredbi Zakona o pravu na pristup informacijama.

Tužitelj smatra rješenje nezakonitim jer je Tuženik pogrešno i nepotpuno utvrdio da se zahtjev za pristup informacijama odnosi na informacije o raspolaganju javnim sredstvima, da se

zahtjev odnosi na informacije koje ne predstavljaju poslovnu tajnu te da Tužitelj nije proveo test razmjernosti i javnog interesa.

Smatra da Tuženik ne obrazlaže na temelju čega je utvrdio da se radi o raspolaganju javnim sredstvima pa da se podrazumijeva javni interes na koji se način i u koju svrhu se ta sredstva koriste. Zaključak Tuženika da se „radi o potrošnji sredstava tijela javne vlasti i to trgovačkog društva u vlasništvu Republike Hrvatske, što predstavlja raspolaganje javnim sredstvima“, proizlazi iz same činjenice što je Tužitelj trgovačko društvo u vlasništvu Republike Hrvatske – tj. da je svako raspolaganje bilo kakvim sredstvima od strane Tužitelja raspolaganje javnim sredstvima bez obzira na porijeklo sredstva ili svrhu raspolaganja. Tužitelj ističe da nije moguće tvrditi da sva sredstva kojima raspolaže predstavljaju javna sredstva jer je Tužitelj trgovačko društvo koje se bavi komercijalnim djelatnostima proizvodnje, trgovine i opskrbe električnom energijom koje se, sukladno Zakonu o tržištu električne energije, obavljaju kao tržišne djelatnosti. Sukladno tome, sva sredstva kojima Tužitelj raspolaže proistječu iz komercijalnih djelatnosti koje se obavljaju na tržištu izloženom konkurenciji i ta sredstva predstavljaju Tužiteljev prihod, što znači da se Tužitelj ne financira iz javnih izvora. Nadalje navodi da treba uzeti u obzir da je Tužitelj kao poduzetnik na liberaliziranom tržištu električne energije izložen tržišnoj konkurenciji od strane subjekata koji nemaju obvezu objave svojih poslovnih podataka i tajni budući da nisu tijela javne vlasti u smislu ZPPI-a. Kada bi se usvojilo tumačenje koje proizlazi iz osporenog rješenja smatra da bi to rezultiralo obvezom da objavljuje sve podatke o potrošnji sredstava bez ikakvih kriterija za koju su svrhu utrošena ili koji je izvor utrošenih sredstava. Osim toga smatra da bi takvo postupanje bilo diskriminatorno budući da drugi poslovni subjekti nemaju obvezu objave vlastitih poslovnih tajni te ih se stavlja u povoljniji položaj u odnosu na Tužitelja.

Tužitelj također navodi u tužbi da definicija javnih sredstava nije sadržana u ZPPI niti u drugim propisima pa stoga tumačenje Tuženika da zatraženi podaci predstavljaju raspolaganje javnim sredstvima nije utemeljeno na mjerodavnim propisima i nije obrazloženo, a po svojim učincima je štetno za legitimne poslovne interese i diskriminatorno prema Tužitelju. Javnim se sredstvima, prema mišljenju Tužitelja, ne mogu smatrati sva sredstva kojima raspolaže nego samo ona sredstva kojima Tužitelj eventualno raspolaže a koja su mu stavljena na raspolaganje od strane tijela javnih vlasti, odnosno koja potječu iz javnih izvora. U prilog tome Tužitelj se poziva na „Neredigirano polugodišnje nekonsolidirano financijsko izvješće za razdoblje I. do VI. 20015.“ iz kojeg je vidljivo da se Tužitelj ne financira sredstvima koja potječu iz tijela javnih vlasti. S obzirom na to smatra da je Tuženik pogrešno utvrdio činjenicu da Tužitelj raspolaže javnim sredstvima, na pogrešno utvrđeno činjenično stanje je i pogrešno primijenio materijalno pravo i to članak 16. stavak 3. ZPPI prema kojem su informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa sukladno članku 16. stavku 1. ZPPI.

Nadalje Tužitelj skreće pozornost da je donio Pravilnik o poslovnoj tajni u kojemu su kao poslovna tajna određeni i podaci koji proizlaze iz ugovornog odnosa s poslovnim partnerima kao što je to slučaj i sa devet ugovora o autorskom djelu za angažman u Savjetodavnom stručnom povjerenstvu za projekt hidroelektrane O.. S obzirom da se radi o ugovornim odnosima Tužitelja sa poslovnim partnerima podaci koji proizlaze iz navedenih ugovora predstavljaju poslovnu tajnu sukladno tužiteljevom općem aktu te ih je ovlašten uskratiti.

Javnim priopćavanjem informacija iz navedenih ugovora, traži se od Tužitelja otkrivanje poslovnih podataka i to onih koji se tiču jednog od ključnih razvojnih projekata, a opće je poznato da su svi poslovni podaci u vezi s projektima takvog značaja i takve vrijednosti investicije tretirani kao poslovna tajna, suprotno utvrđenjima Tuženika u pobijanom rješenju.

Tužitelj ponavlja da je opće poznata činjenica da je jedno od osnovnih načela u poslovanju svakog gospodarskog subjekta obveza čuvanja poslovne tajne te da zbog otkrivanja poslovne tajne mogu nastupiti štetne posljedice po gospodarske interese svakog poslovnog subjekta. Ističe da je

prije donošenja prvostupanjskog rješenja proveo test razmjernosti i javnog interesa o čemu nije sastavio zapisnik ili drugi dokument o provedenom testu jer to niti ne proizlazi iz odredbe ZPPI. Smatra da je Tuženik, ukoliko je utvrdio da je Tužitelj povrijedio u tom dijelu ZPPI, imao mogućnost prvostupanjsko rješenje poništiti i predmet vratiti na ponovni postupak odgovarajućom primjenom članka 117. stavka 2. ZUP-a.

U pogledu navoda o vlažnosti projekta HE O. za gospodarske interese Tužitelja i cijele RH Tužitelj navodi podatke o važnosti i vrijednosti kao i o koristima od realizacije tog projekta za koji su već izdane dozvole nadležnih tijela koje pojedinačno nabraja u tužbi.

Zaključno navodi da je iz zahtjeva podnositeljice od 16. siječnja 2014. vidljivo da je ista zatražila informacije o iznosima honorara za poimence navedenih osam članova savjetodavnog stručnog povjerenstva za HE O. osnovanog u lipnju 2016. godine (opp. ispravno: 2012.), među kojima nije naveden autor prof. dr. sc. P. M.. Stoga smatra da je Tuženik nezakonito Tužitelju naložio da podnositeljici pruži informaciju o honoraru za navedenog devetog autora.

Slijedom iznijetog predlaže Sudu da usvoji tužbeni zahtjev i osporeno rješenje u točki 1., 2. i 4. poništi te odbije žalbu, podredno, da rješenje poništi i predmet vrati Tuženiku na ponovni postupak.

Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovanost tužbenih navoda iz razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja kod kojih ostaje u potpunosti.

Vezano za navode da se ne radi o javnim sredstvima, da zakon nigdje eksplicite ne navodi definiciju javnih sredstava, da se Tužitelj bavi tržišnom djelatnosti te da se ne financira iz javnih sredstava, napominje kako je člankom 5. stavkom 2. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano da su tijela javne vlasti tijela državne uprave, druga državna tijela, tijela jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe s javnim ovlastima i druge osobe na koje su prenesene javne ovlasti, pravne osobe čiji je osnivač Republika Hrvatska ili jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe i druge osobe koje obavljaju javnu službu, pravne osobe koje se u cijelosti financiraju iz državnog proračuna ili iz proračuna jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, kao i trgovačka društva u kojima Republika Hrvatska i jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave imaju zasebno ili zajedno većinsko vlasništvo.

Dakle, Tuženik zaključuje iz navedenog, da iz same činjenice da je Republika Hrvatska jedini vlasnik Tužitelja proizlazi kako se radi o vlasništvu svih građana te slijedom navedenog i o javnim sredstvima te u predmetnom slučaju nije relevantno na koji se način odvija poslovanje tijela javne vlasti.

Navodi da je Tuženik u stopostotnom vlasništvu Republike Hrvatske te je nesporno da je tijelo javne vlasti i obveznik Zakona o pravu na pristup informacijama te informacije koje korisnici od njega traže može ograničiti samo sukladno odredbama članka 15. Zakona o pravu na pristup informacijama kojima su propisana moguća ograničenja informacija. Budući da je Tužitelj odbio predmetni zahtjev podnositeljice zbog poslovne tajne, a Tuženik je uvidom u predmetne informacije zaključio kao nema mjesta navedenom ograničenju odlučeno je kao u izreci osporenog rješenja, te smatra da nisu relevantni navodi Tužitelja iz tužbe o načinu financiranja Tuženika budući da je Republika Hrvatska jedini dioničar istoga tijela te je Tužitelj obavezan obavljati svoju djelatnost odgovorno učinkovito i transparentno u odnosu prema vlasniku, a time podredno i prema građanima Republike Hrvatske.

Nadalje hidroelektrana O. je strateški projekt tužitelja kojim se utječe na stanovništvo cijelog jednog područja o čijem provođenju odlučuje Vlada Republike Hrvatske kao vlasnik i nije sporno da informacije o navedenom projektu mogu biti zaštićene poslovnom tajnom, ali samo one koje to i jesu sukladno zakonskoj definiciji iste, a u predmetnom slučaju radi se o tipskim ugovorima i iznosima isplaćenim za obavljeni posao davanja mišljenja, a omogućavanjem kojih se ne ulazi u nikakve podatke koji mogu biti zaštićeni institutom poslovne tajne nego se transparentno prikazuje

trošenje sredstava tijela javne vlasti u vlasništvu države, a zašto opet postoji nepobitan i stalan javni interes.

Tuženik naglašava i to da su dokumenti koje izrađuju tijela javne vlasti, a pogotovo oni koji su od tolikog javnog interesa podložni ispitivanju od strane javnosti putem instrumenata koje građanima daje ustavno pravo na pristup informacijama razrađenog odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama na koje se dalje u odgovoru poziva. Uvidom u predmetne ugovore Tuženik je utvrdio da isti ne predstavljaju poslovnu tajnu odnosno da otkrivanjem istih javnosti za ugovorne strane ne bi nastala šteta koja bi bila razmjerna naravi potrebe za ograničenjem davanja istih na uvid javnosti.

Tuženik uvažava činjenicu da bi pružanje traženih informacija potencijalno mogle nastati posljedice za pružatelje usluga, ali smatra da zaštita interesa trećih ne preteže pred interesima javnosti da zna, odnosno dobije pristup informacijama o radu i financijskom poslovanju tijela javne vlasti, a ujedno to se ne može smatrati niti interesom tijela javne vlasti.

Navodi da je Zakonom o zaštiti tajnosti podataka propisano što se može odrediti kao poslovna tajna, a u ovom slučaju je utvrđeno kako se predmetne informacije ne mogu smatrati poslovnom tajnom. Vezano za odredbe o povjerljivosti i samih ugovora, a u odnosu na drugu ugovornu stranu koja s tužiteljem sklapa iste napominje da sve fizičke i pravne osobe trebaju imati na umu kako su ugovori koje s njima sklapaju tijela javne vlasti podložni načelima transparentnosti u okviru zakona. Navedeni ugovori su podložni preispitivanju od strane javnosti putem instrumenata koje građanima daje ustavno pravo na pristup informacijama razrađeno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama te stoga osobe koje ne žele biti podvrgnute kontroli u javnom interesu ne bi trebale sklapati ugovore sa tijelima javne vlasti. Također svako tijelo javne vlasti pa tako i Tužitelj, trebalo bi biti svjesno značaja Zakona o pravu na pristup informacijama kao organskog zakona koji uređuje temeljeno Ustavom zajamčeno pravo svakog građanina. Tuženik ne spori kako način provođenja testa razmjernosti nije detaljno propisan Zakonom o pravu na pristup informacijama ali se tumačenjem zakonskih odredbi koje propisuju njegove odredbe došlo do toga da tijela javne vlasti pri provođenju istoga trebaju uzeti u obzir razloge za i protiv omogućavanja traženih informacija te bi u spisu predmeta morao postojati barem neki podatak o tome da li je i na koji način tijelo javne vlasti došlo do prvostupajnske odluke o uskrati informacijama, odnosno da je barem uzelo u obzir mogućnost omogućavanja ili djelomičnog omogućavanja traženih informacija.

Budući da su Povjerenici dostavljene predmetne informacije u drugostupajnskom postupku ista je mogla i bila u obvezi sama provesti test razmjernosti te su u istom postupku uzeti u obzir razlozi za uskratu i za omogućavanje te je odlučeno da nema razloga ograničenju u pogledu iznosa i imena i prezimena dok za određene podatke postoje razlozi za ograničenje kao i da postoji nepobitan javni interes za traženim informacijama koji u ovom slučaju preteže nad drugim interesima. Naime, ukoliko se po zahtjevu korisnika, a uvidom u tražene informacije i utvrdi da iste sadrže i podatke koji podliježu ograničenju iz članka 15. stavka 2. i 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, preostali dijelovi informacije učinit će se dostupnim.

U pogledu navoda Tužitelja o važnosti projekta Hidroelektrane O. za gospodarske interese Tužitelja i Republike Hrvatske te vezano za dostavljene dokumente u prilogu tužbe Tuženik ističe da u osporenom rješenju nije uopće upitna važnost navedenog projekta ali da sam podatak o novčanom iznosu koji je isplaćen članovima savjetodavnog stručnog povjerenstva ne može biti sam po sebi zaštićen poslovnom tajnom te nije razvidno iz kojeg razloga je Tužitelj uopće dostavljao dokumentaciju u prilogu tužbe jer ista nije predmet ovog postupka budući da se predmetnim zahtjevom podnositeljice nije niti tražila. Dakle, nejasno je zbog čega se u tužbi opširno navode koristi od projekta Hidroelektrane O. za stanovništvo kad navedeno nema veze sa predmetnom informacijom – ugovorima u kojima se samo spominju iznosi koji se trebaju isplatiti za obavljeni posao u Stručnom povjerenstvu bez navođenja bilo kakvih detalja vezanih za sam projekt.

Vezano za navode Tužitelja o prekoračenju zahtjeva tuženika u osporenom rješenju tuženik navodi kako je zatražen podatak o tome koliki je iznos isplaćenih honorara koji su stručnjaci dobili za sudjelovanje u Savjetodavnom stručnom povjerenstvu za HE O. osnovanom u lipnju 2012. godine te je u drugom dijelu navedeno koja su to pojedinačna imena i prezimena. Tuženik ne spori da je podnositeljica zahtjeva iza postavljenog pitanja poimenično imenom i prezimenom navela sve članove savjetodavnog stručnog povjerenstva osim jednog. Tuženik se ne upušta u procjene da li bi podnositeljica da je znala da postoji još jedan član istog Povjerenstva navela i njegovo ime i prezime jer to u ovom slučaju smatra irelevantnim, budući da je iz postavljenog pitanja jasno da se njezino traženje odnosi na sve članove. Rješavajući zahtjeve za pristup informacijama u prvom stupnju tijela javne vlasti su u obvezi utvrditi posjeduju li izrađene informacije u zakonskom smislu, a koje se odnose na traženja iz zahtjeva pa je slijedom navedenog tužitelj u prvostupanjskom postupku utvrdio kako u posjedu ima ugovore o djelu i ugovore o autorskom djelu koji se odnose na zahtjev podnositeljice, a koje je prvostupanjskim rješenjem odbio jer su tražene informacije poslovna tajna. Osim navedenog tužitelj je u drugostupanjskom postupku dostavio sve ugovore kao dio spisa predmeta pa je logično da se zahtjev žaliteljice odnosi na sve osobe s kojima su isti sklopljeni. Slijedom navedenog Tuženik smatra potpuno neutemeljenima tvrdnje o prekoračenju zahtjeva od strane Tuženika u drugostupanjskom rješenju tim više što je tuženik rješavao o žalbi podnositeljice u drugostupanjskom postupku u kojemu je Tužitelj bio dostavio kao predmetne informacije ugovore koji su se odnosili na isplaćene honorare svim stručnjacima članovima savjetodavnog stručnog povjerenstva. Također upozorava i na članak 7. Zakona o pravu na pristup informacijama kojim je propisano da informacije koje tijela javne vlasti objavljuju odnosno daju moraju biti pravodobne, potpune i točne.

Vezano za navode Tužitelja u pogledu određivanja roka za omogućavanje informacija podnositeljici u izreci rješenja navodi da je taj rok određen za postupanje po odluci Povjerenice za informiranje, a u kojoj je Tužitelju u slučaju da odluči ne postupiti po istoj u uputi o pravnom lijeku osigurana pravna zaštita sukladno članku 26. Zakona o pravu na pristup informacijama, kada tužba ima odgodni učinak. Pri navedenom nije od važnosti kojeg dana od ostavljenih 30 dana od primitka rješenja se podnosi tužba jer Povjerenik po sili zakona mora zastati sa postupkom vezano za postupanje prvostupanjskog tijela po njegovu rješenju sve dok traje upravni spor. U slučaju kada bi se potvrdilo rješenje Tuženika prvostupanjsko tijelo javne vlasti bilo bi u obvezi postupiti po istom rješenju u roku od 8 dana od primitka eventualne takve presude u kojem slučaju daljnjeg nepostupanja po istom bi se tek navedeno tijelo izložilo prekršajnoj odgovornosti pa stoga ne stoji argument o ikakvom ograničavanju prava Tužitelja.

Navodi kako su Tuženiku u žalbenom postupku bile dostavljene informacije koje je tražila korisnica prava na informaciju i iste su u navedenom postupku razmotrene te je nakon ispitivanja valjanosti odluke prvostupanjskog tijela odlučeno kako isto treba poništiti te je odluka sa cjelokupnim spisom predmeta, a čiji su sastavni dio i u zahtjevu zatražene informacije, dostavljena prvostupanjskom tijelu kako bi postupio po rješenju Povjerenice za informiranje.

Slijedom navedenog Tuženik predlaže da Sud odbije tužbu i potvrdi drugostupanjsko rješenje Tuženika.

Zainteresirana osoba u ovoj upravnoj stvari, M. K. iz Z., na poziv Suda nije dostavila odgovor na tužbu iako je dostava uredno iskazana.

Sud je u skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12. i 152/14. dalje: ZUS) dostavio odgovor na tužbu tuženika i tužitelju i zainteresiranoj osobi.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja u granicama zahtjeva iz tužbe, razmotrivši pri tom sva činjenična i pravna pitanja, Sud nalazi da je pravilno postupio Tuženik uvaživši žalbu

zainteresirane osobe izjavljenu protiv rješenja Hrvatske elektroprivrede d.d. urbroj: E-2062/14/ZV od 14. ožujka 2014. godine kojim je odbijen zahtjev M. K. novinarku iz Udruge za nezavisnu medijsku kulturu za ostvarivanje prava na pristup informacijama u smislu dostave preslike dokumenta koji sadrži iznos isplaćenog honorara koji su stručnjaci dobili za sudjelovanje u Savjetodavnom stručnom povjerenstvu za HE O. osnovanom u lipnju 2012. godine. Gore navedenim rješenjem tužitelja zahtjev je odbijen pozivom na odredbe članka 15. stavka 2. točke 2. i 4. Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine" 25/13. i 85/15. dalje: ZPPI).

Odredbom članka 15. stavka 2. ZPPI propisano je da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informacijama ako je informacija poslovna ili profesionalna tajna sukladno zakonu (točka 2.), i ako je informacija zaštićena zakonom kojim se uređuje područje zaštite osobnih podataka (točka 4.).

Iz podataka spisa predmeta dostavljenog Sudu uz odgovor na tužbu proizlazi da je ovdje Zainteresirana osoba 16. siječnja 2014. godine zatražila od Tužitelja dostavu informacija o visini pojedinačno isplaćenog honorara za svakog stručnjaka imenovanog u Savjetodavno stručno povjerenstvo za Hidroelektranu O., osnovanom u lipnju 2012. godine.

U postupku po žalbi protiv prvostupanjskog rješenja kojim je Tužitelj odbio pružanje zatražene informacije, Tuženik je nakon uvida u sporne ugovore i nakon provedenog testa razmjernosti i javnog interesa poništio navedeno rješenje i djelomično odobrio pristup traženim informacijama na način da se na preslikama ugovora sklopljenih između tužitelja kao naručitelja i poimence navedenih članova Savjetodavnog stručnog povjerenstva za HE O. kao autora/izvršitelja prekriju OIB, adresa, naziv banke i broj žiro računa koji podaci su u smislu članka 15. stavka 2. točke 4. ZPPI zaštićeni kao osobni podaci.

U provedenom postupku je utvrđeno da se radi o tužitelju koji je trgovačko društvo u isključivom vlasništvu Republike Hrvatske pa je kao takvo tijelo javne vlasti i obveznik Zakona o pravu na pristup informacijama sukladno članku 5. stavku 2. toga Zakona te da stoga pristup informacijama može ograničiti samo pod uvjetima članka 15. ZPPI. Slijedom navedenog Tuženik je utvrdio, a nakon uvida u preslike ugovora, da isti sadrže osobne podatke pa je stoga ograničio Zainteresiranoj osobi pristup traženim informacijama na način da je odobrio pristup imenima i prezimenima osoba sa kojima je tužitelj sklopio predmetne ugovore te u istima predviđenim iznosom za isplatu obavljenog posla. Naime, Tuženik je naveo u osporenom rješenju da se radi o podacima za koje bi Zainteresirana osoba i svaka druga osoba imala pravo saznanja jer se radi o potrošnji javnih sredstava, a koje bi radi transparentnog rada tijela javne vlasti trebali biti dostupni, imajući u vidu odredbu članka 16. stavka 3. ZPPI.

U predmetnom slučaju utvrđeno je da se radi o potrošnji sredstava tijela javne vlasti i to trgovačkog društva u vlasništvu Republike Hrvatske što predstavlja raspolaganje javnim sredstvima. Nadalje je zaključeno da se za navedenu informaciju zakonom podrazumijeva javni interes, odnosno pravno svih fizičkih i pravnih osoba da saznaju na koji se način i u koju svrhu koriste javna sredstva. Slijedom navedenog Tuženik je u postupku po žalbi utvrdio da ne dolazi do kršenja Zakona o zaštiti osobnih podataka u odnosu na omogućavanje imena i prezimena i ugovorenog novčanog iznosa iz predmetnih ugovora, a koje mišljenje u potpunosti prihvaća i ovaj Sud.

Što se tiče prigovora Tužitelja navedenih u tužbi da se u konkretnom slučaju radi o podacima koji predstavljaju poslovnu tajnu u smislu Zakona o zaštiti tajnosti podataka i Pravilnika o poslovnoj tajni u Hrvatskoj elektroprivredi d.d. objavljenog u Biltenu vjesnika HEP-a broj: 247 od 21. prosinca 2011. godine valja reći da ni taj prigovor nije osnovan.

Naime, prema odredbi članka 19. stavka 1. Zakona o zaštiti tajnosti podataka ("Narodne novine" 108/96. i 79/07.) poslovnu tajnu predstavljaju podaci koji su kao poslovna tajna određeni zakonom, drugim propisom ili općim aktom trgovačkog društva, ustanove ili druge pravne osobe, a koji predstavljaju proizvodnu tajnu, rezultate istraživačkog ili konstrukcijskog rada, te druge

podatke zbog čijeg bi priopćavanja neovlaštenoj osobi mogle nastupiti štetne posljedice za njezine gospodarske interese. Prema stavku 2. istoga članka Zakona propisano je da se općim aktom ne može odrediti da se svi podaci koji se odnose na poslovanje pravne osobe smatraju poslovnom tajnom niti se poslovnom tajnom mogu odrediti podaci čije priopćavanje nije razložno protivno interesima te pravne osobe.

Prema ocjeni ovog Suda, a nakon uvida u preslike ugovora koji sadrže tražene informacije, ne radi se o ugovorima koji sadrže poslovne tajne u smislu naprijed citiranog članka Zakona o zaštiti tajnosti podataka, niti je tužitelj dokazao da tražene informacije predstavljaju poslovnu tajnu jer samo pozivanje na odredbe Pravilnika ne čini neku informaciju poslovnom tajnom.

Predmetni ugovori po svojoj formi i sadržaju predstavljaju tipizirane ugovore o djelu i ne sadrže niti jednu odredbu koja bi se mogla podvesti pod pojam poslovne tajne iz naprijed citiranog članka 19. Zakona o zaštiti tajnosti podataka zbog čega je pravilno zaključio Tuženik da Tužiteljjev opći akt nije usklađen sa navedenim Zakonom.

Također, samo navođenje tvrdnji da bi se omogućavanjem uvida u tražene informacije moglo naštetiti gospodarskim interesima Tužitelja nije osnovano i zato nema niti činjenične niti pravne podloge u spisu predmeta.

U tom smislu Sud prihvaća stajalište Tuženika da primjena instituta poslovne tajne kao ograničenja od pristupa ne može biti u spekuliranju negativnim projekcijama mogućeg davanja informacije, niti generalnim zaključcima kako bi mogla nastupiti gospodarska šteta Tužitelju čije je vlasnik država, već je smisao instituta poslovne tajne u jasnom i nedvosmislenom identificiranju razloga zbog kojih bi davanje određenih podataka dovelo do štetnih posljedica za nečije gospodarske interese. U ovom konkretnom slučaju Tužitelj i po mišljenju ovog Suda nije ničim dokazao na koji način bi se omogućavanjem traženih informacija moglo naštetiti njegovim interesima. Ovo posebno s obzirom na činjenicu da se radi o Savjetodavnom stručnom povjerenstvu koje je davalo mišljenje vezano za projekt izgradnje hidroelektrane na rijeci O. i na njezinom biološkom okolišu, dakle na općem dobru, koje je kao Ustavno pravo zaštićeno u skladu s člankom 52. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine" 56/90. – 5/14.) te stoga podaci o navedenoj izgradnji predstavljaju javnu informaciju.

Pozivanje Tužitelja na članak 15. ZPPI kao na izuzetak od načela javnosti i slobodnog pristupa informacijama nije prihvatljivo jer nije jasno koji to interes tužitelj štiti uskraćivanjem informacija o isplaćenim honorarima članovima Stručnoga povjerenstva i koji to interes štiti koji bi opravdao uskraćivanje informacija koje su nesporno u javnom interesu.

Uvidom u odgovor na tužbu koji je Tuženik dostavio ovom Sudu proizlazi da je Tuženik uvažavao činjenicu da bi pružanje traženih informacija potencijalno mogle nastati posljedice za pružatelje usluga, ali Tužitelj smatra da zaštita interesa trećih ne preteže pred interesima javnosti da zna, odnosno da dobije pristup informacijama o radu i financijskom poslovanju tijela javne vlasti, a da se zaštita interesa trećih ne može smatrati interesom tijela javne vlasti. Vezano uz to Tuženik pravilno smatra da druga ugovorna strana koja s Tužiteljem sklapa ugovore treba imati na umu kako se radi o sklapanju ugovora sa tijelima javne vlasti pa su ti ugovori podložni načelima transparentnosti u okviru zakona. I navedeni ugovori su podložni preispitivanju od strane javnosti putem instrumenata koje građanima daje ustavno pravo na pristup informacijama zajamčeno člankom 38. stavkom 4. Ustava Republike Hrvatske, a razrađeno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama te stoga osobe koje ne žele biti podvrgnute takvoj kontroli u interesu javnosti ne bi trebale sklapati ugovore sa tijelima javne vlasti.

Također pravilno zaključuje tuženik kako svako tijelo javne vlasti pa tako i Tužitelj treba biti svjesno značenja Zakona o pravu na pristup informacijama kao organskog zakona koji uređuje temeljno Ustavom zajamčeno pravo svakog građanina.

Imajući u vidu izloženo, prema ocjeni ovog Suda, pravilno je postupio Tuženik kada je

poništio prvostupanjsko rješenje tužitelja i djelomično odobrio Zainteresiranoj osobi pristup traženim informacijama na način kako je to određeno u točki 2. dispozitiva osporenog rješenja, a prigovori tužitelja izneseni u tužbi nisu osnovani niti odlučni te stoga nisu doveli u sumnju zakonitost osporenog rješenja.

Trebalo je stoga temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12. i 152/14.) odlučiti kao u dispozitivu.

U Zagrebu 16. kolovoza 2016.

Zapisničarka
Višnja Jurjević, v.r.

Predsjednica vijeća
mr. sc. Mirjana Juričić, v.r.